

I.E.S. JOSEP M.
QUADRADO CIUTADELLA

Es Forner que no sabia fer pa **per Clàudia Fernandez Marquès- 1 ESO** **2n premi Llettarrel 2015**

Vet aquí que en un poblet poblàs on tothom tenia nas , hi vivia en Gaspar, l'únic forner del poble i l'únic també que no sabia fer pa ; un dia el feia cru, un altre dia el cremava i mai li sortia bé. Se podria dir que anava de son bel·lo a son catel·lo i sempre feia una endemesa.

Un dia va obrir un sac de farina i hi va trobar una capseta. Va quedar molt sorprès i es va demanar com podia haver anat a parar allà dins.

La va obrir i hi va trobar dos anells; un era d'or, molt polit. Se'l va posar al dit i una veu que no sabia d'on venia va dir:

-”Aquest anell te posaràs i tot allò que vulguis aconseguiràs”

En Gaspar, que era el nom del forner flac, va quedar ben astorat. Després se va provar l'altre, que era de plata, i una veu estranya va dir:

-”Si te poses aquest anell, passarà que tot a l'inrevés te sortirà”

Se va posar l'anell d'or i va notar que les mans li començaven a anar molt deveres. Va començar a fer pasta i pa i, amb cinc minuts, ja tenia cent pans dins el forn!

Els pans van sortir molt bons i polits; la gent que passava pel carrer sentia una oloreta, i feien coa a la porta per poder-ne comprar. Tots cridaven fent bulla:

-En Gaspar ja sap fer pa! En Gaspar ja sap fer pa!

La notícia va arribar al rei Feruc, que era molt envejós, i va enviar el seu criat a comprar

cent pans perquè volia fer una festa per celebrar el seu aniversari.

El criat va a anar al forn i va encomanar els pans amb tres dies d'antelació, però en Gaspar li va dir que no passés ànsia, que amb cinc minuts els tindria fets.

En Gaspar es va posar l'anell i amb un instant, va tenir els pans fets i traginats dins el carro.

El criat del rei, que no s'ho podia creure, va córrer a explicar-li tot al monarca.

Quan ho va sebre, el rei envejós va dir:

-Aquest anell fa miracles! Ha de ser meu! Farem una cosa: com que es pans han estat tan bons, com a agraïment, li regalaré un carro ple de sacs de farina- li va dir al criat- I tu t'amagaràs dins un sac i, quan sentis que no hi ha ningú, entraràs en es forn i li robaràs s'anell.

I així ho va fer. En Gaspar va estar molt content del regal, però quan descarregava, se'n va témer que un sac borinava molt, i així va emplomar el criat del rei. Però va fer veure que no havia descobert res i va començar la seua feina. Quan va tenir el pa pastat i enforat, va deixar l'anell damunt el taulell; però era l'anell de plata.

Amb açò, va notar que el sac borinava, s'atracava al taulell, colcú treia una mà, agafava l'anell i se n'anava corrents. En Gaspar va fer el suec, i es va posar a fer ensaïmades. *Ho serà un xasco-* va pensar! Just en aquell moment, l'anell d'or que duia al dit va llenegar pel seu que duia a les mans i va caure dins la bullor i va desaparèixer.

-Compta tu! - va dir en Gaspar- *ara sí que hauré d'aprendre s'ofici o perdré tots es clients*

Per altra banda, el criat, ben admès, li va donar l'anell de plata al rei Feruc i ell, fent una gran xalada, se'l va posar al dit gros de la mà dreta i el va voler provar.

-Hmmm, vull, vull, vull... es castell més gros del món!!

I com que l'anell de plata concedia els desitjos a l'inrevés, el seu castell se va començar a

encongir fins que es va convertir en el més petit del món.

El rei no va gosar fer cap més prova.

Al cap d'una temporadeta, en Gaspar se va voler casar amb una al·lota que havia conegut un dia que anava tot decidit a un hostel a provar els canelons amb sopa de patata que tenien tan bona anomenada arreu de la contrada. Els havia compartit amb una al·lota que havia conegut aquell dia i es deia Margalideta. Just la va veure, va sebre que s'havia de casar amb ella, com passa a totes les rondalles.

Un dia que en Gaspar anava al mercat a comprar un goix de flors, va veure na Margalideta xerrant amb el rei Feruc, qui passava per la vila amb tota la seva comitiva, i va sentir que ella li deia "*mon pare*".

-A-re-de-mistos!- va exclamar en Gaspar- *I vol dir que el rei serà es meu sogre! Aquesta sí que és bona!*

Quan ja va estar decidit a demanar la mà de na Margalideta, va anar al palau encongít a sol·licitar permís al rei per casar-se amb la seva filla. En Feruc li va posar una condició: si es volia casar amb na Margalideta, s'havia de posar l'anell i no se'l podria llevar mai.

En Gaspar es va veure obligat a acceptar, encara que dur l'anell de plata no li feia cap gràcia. Però ell era un al·lot llest i se va adonar que si demanava el contrari del que volia, podria fer exactament el mateix que quan tenia l'anell d'or, i així ho va fer: va començar a demanar coses negatives i, d'aquesta manera, tots els seus somnis es feien realitat. La seva darrera petició d'en Gaspar, sabeu quina va ser? Idò, que "no" volia ser rei. I aixuxí, amb un obrir i tancar d'ulls, se va trobar assegut al tron del rei Feruc, amb una corona al cap.

L'antic rei Feruc, se va haver de rendir davant la traça d'aquell Gaspar, forner i fill i nét de

forners, que havia estat prou llest per treure un rei del seu regne i guanyar una princesa.

En Gaspar va oferir un goix de flors a na Margalideta i van córrer a casar-se, més contents que unes castanyoles.

I jo vaig assistir a les noces i he vingut per poder-ho dir i explicar, perquè si no hagués vingut no ho hauries sabut.

Bolidira